

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

בא

◆◆◆

שנת

תש"פ

◆◆◆

גליון 37

לפקוח העינים ולראות השגחה

שבתחילת החורף, כשראו שעדיין הגשם מתאחר, והרגישו שזה כבר בבחינת "פיקוח נפש" אין יבול, אין פרנסה, הכל יורד לטמיון ח"ו. קמו ונסעו ביחד לכותל המערבי ושפכו את לבם כמים לפני בורא עולם, וב"ה לאחר מכן התחילו גשמי ברכה ונדבה וחיים.

א"כ מי הוא המכין לנו את האוכל...

ולא זו בלבד שמכין מזון "לכל" בריותיו אשר ברא, כל בריה ובריה לפי מה שקבע את טיבעה לאכול, וכל איש ואיש לפי רצונו וכפי פינוקו...

וכפי שהי' חוזר הרבה רבינו ומדגיש "שמונה מיליארד" אנשים הקב"ה דואג להם לאוכל יום יום, יום יום, אין לך מופת גדול מזה.

קונטרס בזכות האמונה

אלא הוסיף בחסדו הגדול, וזן את העולם כולו, בחן ובחסד. והי' ממחיש רבינו ואומר הרי הקב"ה היה יכול לעשות תפוחים שחורים, וכדו' כל מאכל, באופן שיהי' מזין ומועיל, אך בלי חן. אבל אינו כן אלא ברא כל מאכל ומאכל עם כזה גוון יפה ונעים, כדי שהאדם ישמח ויהנה מזה.

הרי לנו האיך רק חלק א' מחיי היום יום שלנו, הוא כולו ניסים, ניסים, עד בלי סוף.

ואם נמשיך ונחשוב על פלאי הבריאה בגוף האדם ובריאותו, הרי כל הנשמה תהלל ק-ה, כל חלקיק של שניה, זה נס על נס, האיך שאדם חי ומתפקד ורואה וכו', הכל ניסים נסתרים.

חוקפים בניסים

כתב הרמב"ן ז"ל בסוף הפרשה ומן הנסים הגדולים המפורסמים, אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין "בכל דברינו ומקרינו" שכולם נסים, אין בהם טבע ומנהג של עולם, בין ברבים בין ביחיד וכו' ע"ש באורך.

זאת אומרת שהאדם מוקף יומם ולילה, כל רגע ורגע, בניסים נסתרים, ואינו מכיר בהם, אך כשרואה ניסים גלויים, מתוך כך הוא בא להכרה בניסים שבכל יום עמו, ומתבונן האיך שכל ימי חייו מתחילתן ועד סופן, הן שרשרת אחת גדולה של ניסים.

והנה בברכת המזון אנו אומרים "ומכין מזון" לכל בריותיו אשר ברא. והתעוררתי לרגע, אתה יושב ואוכל ארוחת בוקר, כמה פרוסות לחם, גבינה וכו', שותה כוס מים, האם חשבת לרגע מי הכין לך את הארוחה הנפלאה הזאת, המחיה את לבך, ובודאי תודה רבה לבני בית היקרים שיחיו, שטרחו ועשו, אך לא הם הכינו, הקב"ה הכין!

האיך צומחת החיטה, האיך הפרה חולבת, האיך הלחם נאפה, האיך יש מים, וכן הלאה והלאה, האם יש ביד בשר ודם לעשות משהו.

ובפרט בימים אלו, ימות הגשמים, כמה עדים אנו לאזלת יד בשר ודם בנושא הגשמים, הן לטוב הן למוטב. וסיפר לי הרב מרצבך שליט"א משלעבים

אמונה יסוד הכל

מה נאמר ומה נדבר, הרי יש הרבה להרחיב היריעה בזה, וצריך להרחיב, וכפי שהי' מרגלא בפי רבינו, שהחזו"א היה אומר שהרמב"ם הי' "סיני", והיינו שעל אף שאין לתאר גודל חריפותו ועומק שכלו, אבל דרכו בלימוד היתה על דרך "סיני" כהגדרת הגמ', ולא בנה פסקיו על עקירת הרי הרים.

וכפי שרואים ממה שהי' עונה בתשובותיו לחכמי לוני"ל על קושיותיהם, הכל עם ראיות והוכחות, ולא בפלפולים.

אך בדבר אחד מרחיב הרמב"ם מאד, בכל מקום

שנוגע בזה, והוא "אמונה", שם מטיל הרמב"ם את כל כובד משקלו, כי זה יסוד הכל.

וכפי שפותח את היד החזקה, יסוד היסודות ועמוד החכמות, לידע שיש שם מצוי וכו'.

והי' רגיל רבינו להמחיש בעיני השומעים, את נפלאות הבריאה בכל דבר ודבר, אם זה בבריאת האדם, האיך שכל אדם שונה מהשני, במראהו, ובטביעת האצבעות, והי' מראה את אגודלו, ואומר תראו יש מילארדים אנשים בעולם, ואין שתי אנשים בעולם, עם אותה הצורה באצבע, פלאי פלאות!

לפקוח העיניים ולראות את הניסים

והי' דורש רבינו שכל אחד צריך לפקוח את העינים ולראות את הניסים הגדולים שהקב"ה עושה אתו בכל רגע, לראות "השגחה פרטית" על כל צעד ושעל. וכשנתבונן אפילו מעט, כבר נראה האיך שהקב"ה חושב עלינו כל הזמן, ומסדר לנו את כל סדר חיינו בדקדוק עצום שאין כמותו.

ואשתף את הקוראים היקרים במה שחוייתי בימים אלו, כאשר הוצרכתי לבוא לבדיקת מקוה מסויים שבאמצע שיפוץ, הי' מדובר שנמצאים שם, והנני נוסע לשם ומגיע למקוה, וכשבאתי הכל סגור ומסוגר, אך בטרם אני מתחיל לחשוב מה עושים, נוחת לפתע א' העובדים ועוצר ליד המקוה עם מפתח!

וכשאני שואל אותו למה הגעת? לא ידע בעצמו להשיב, רק פתח לי את המקוה, ומיהר כבר ללכת. ולא ידענו שנינו להסביר את התופעה הזאת, האיך זה שבאותו רגע שאני מגיע, הוא מגיע, ובלי כל סיבה המובנת לו, אלא ראינו בחוש "יש מי שמסדר את הדברים".

הקב"ה מלמדנו אמונה

הלואי ונזכה לשמוע ללמוד וללמד את השגחתו ית' עלינו בכל עת ובכל שעה, שרבינו הסביר שזה נכלל בברכת המלמד תורה לעמו ישראל, שהקב"ה מלמדנו כל הזמן "אמונה", ויקויים בנו ה' צילך על יד ימינך, כפי מה שנרגיש יותר את הקב"ה כך ישפיע עלינו יותר ויותר.

ופלאי פלאות ראו עיני, שבאותם רגעים שסיימתי לכתוב את הדברים הנ"ל, קיבלתי טלפון בנוגע למקוה מסויים שהי' נידון כיצד לתקנו מחשש זחילה, וסוכם בלילה מאוחר על אופן מסוים, אך לא עידכנו את הקבלן, והיו אמורים לפגשו בבוקר ולמסור לו מה לעשות.

אך משום מה הגיע הקבלן שעה לפני הזמן שסוכם, והתחיל לעבוד על פי מה שהי' מדובר לפני יומיים. ועל פניו הי' נראה שזה מחדל,

אך אח"כ נתברר שדוקא באופן הזה היה הטוב ביותר לעשות, והקב"ה סיבב את הדברים כך, נגד רבות מחשבות בלב איש, כדי לטהר את ישראל על צד היותר טוב. ושוב ראינו השגחה פרטית.

בדיקת מקוה